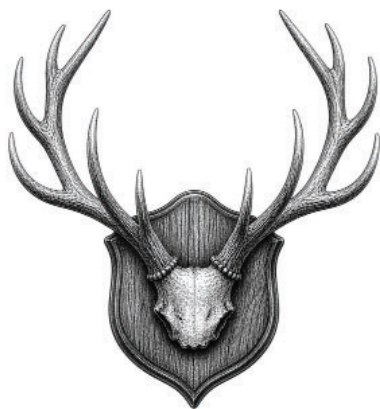


Katarina Nikolić

LOVIŠTE



Otvorena knjiga



Beograd, 2026.

Urednik izdanja:
Aleksandra Šulović

Katarina Nikolić

LOVIŠTE

Otvorena knjiga

Prošlost nikad nije mrtva, pa čak i nije prošlost.

Vilijam Fokner

PRVO POGLAVLJE

Decembar 2016.



1.

U lovačkom domu je bilo zagušljivo i jedva je mogao da diše. Žuta svetlost igrala je po glavama prepariranih životinja okačenih na zidovima. Osmogodišnji dečak Mihailo držao je svoju vazdušnu pušku snébivljivo odmeravajući sve te glasne i razmetljive ljude oko sebe. Izgledao je tako sićušan u tom društvu džinova, lokalnih lovaca i očevih prijatelja okupljenih oko stola. Pili su i jeli dimljenu srnetinu. Otac je sanjivo pratio razgovor, nije bio raspoložen. Svi su se radovali predstojećem danu. I on, takođe. Iako mu baš i nije bilo jasno šta se to sprema. Ali nije bilo ni važno. Zazorljivo je odmeravao sošku u uglu. Trudio se da ne gleda u te neustrašive muškarce.

Posmatrao je njihove ruke, debele i masne prste, to meso divljači po ovalima, u tanjirima. Kad bi mogao da gleda u pod, ali tako bi još više privukao pažnju. Otac je prekrstio ruke i nemo sedeo. Ponekad se smeškao, mada retko. Taj četrdesetdvo-godišnji bradati lovac retko se i smejaio, bezmalo nikad. Iako se dečak plašio da ga neki od tih pogleda ne zaledi u mestu, niko zapravo nije ni gledao u njega. Pripiti lovci su se odavno navikli na njegovo prisustvo jer ga je Ilija često dovodio u lovački dom.

Magda je usluživala goste i zaobilazila dečaka. Godinama je radila u lovačkom domu. Napadno našminkana, ali još uvek lepa, poput nakostrešene

mačke i bez dlake na jeziku bila je jedina žena među svim tim muškarcima.

Bila je kasna jesen. Napolju je pao mrak. Mihailo je stajao pored trofeja, piljio u mrtve staklaste oči, tražeći u njima nešto čega nema. Čvrsto je stegao vazdušnu pušku, podigao je uvis, nišanio. Igrao se lova.

Lovci su razvezali o svojim podvizima. O onima koji su se dogodili i onima koji nisu. Izmišljali su priče o neuhvatljivom vepru, uzdizali se do zvezda, poput šumskih heroja sa jasnim ciljem. Sve je to bilo mnogo smešno. Lovci stare a šuma i dalje živi, obnavlja se. S njihovim pričama nestaju i sve te životinje i pretvaraju se u oronule trofeje, prašnjave, posvetlele od toplote i dima.

Na trenutak vatra u kaminu snažno zapucketa. Jedan od lovaca osvrnu se ka Mihailu.

– Šta ti je to u rukama? – upitao je.

– Puška – odgovorio je dečak.

– Šta će tebi puška? – nastavio je lovac.

Dečak je bio sve ponosniji. Lovci su se smeškali. Čak se i njegov otac jedva primetno osmehnuo.

– Da idem u lov – odgovorio je Mihailo.

– Drži tu pušku da je vidimo, momče!

Svetlost je snažno zasijala u uglovima i lovci su nastavili da se smeše, nazdravljaju i klimaju mu glavom. Mihailo srećno podiže pogled ka ocu. Ali njegov otac, bezizraznog lica, gledao je u nešto drugo.

Ispred lovačkog doma je bilo mračno i svaki šum ga je plašio. Svetlost je tinjala, ali je graja bila sve glasnija, smeh sve nerazumniji. Mihailo je otišao u šupu nedaleko od lovačkog doma. Nemački ovčar

je ležao u svojoj kućici, vezan. Toliko mu je bilo hladno i dosadno da više nije reagovao. Samo je sanjivo gledao.

– Požuri, Mihailo! – podviknuo je otac.

Mihailo je ušao u šupu i prišao naslaganim cepanicama.

– Mihailo! – povikao je Ilija opet, prekorno.

– Evo! – odgovorio je dečak.

Stajao je pred uredno naslaganim cepanicama i osluškivao. Senke su jurile po zidovima pod svetlošću njegove male baterijske lampe. U njegovom svetu sve je bilo maleno, sve osim tog straha koji je osećao i koji ga je mučio i pritiskao mu detinje grudi. Učinilo mu se da se nešto pomera u mraku. Nešto se sigurno kretalo! Dečak spremno podiže vazдушnu pušku. Iz mraka polako izađe lane i napravi nekoliko nesigurnih koraka. Mihailo se postideo.

Dečak i lane posmatrali su i procenjivali jedan drugog.

Vratili su se istim putem kući, od lovačkog doma starom kaldrmom izašli su na novi put, šibani decembarskim hladnim vetrom pod mesečinom i golim krošnjama. Šuma i jezero u bili iza njih, sve je bilo tiho, u kolima pogotovo. Otac je gledao ispred sebe, u mrak. Mihailo je sedeo pozadi i držao lane u naručju. Čekao je da ga otac pogleda. Lane se sklupčalo, potpuno mu je verovalo.

– Moraćeš da brineš o njemu – rekao mu je otac.

– Hoću.

– Da ga hraniš i čuvaš – nastavio je.

– Hoću.

– Kad poraste, moraćeš da ga vratiš.

Mihailo je ćutao. Otac ga je pogledao u retrovizor. Ilija se dobro zagledao u životinju, u njene krupne, tužne oči.

– Jesi li razumeo?

– Jesam – potvrdio je dečak.

Ilija je pratio put, magla je bila sve gušća, a hladnoća je sve više stezala. Te večeri, jesen je konačno pokazala zube. Ilija je samo želeo da što pre stigne kući, istušira se i legne u krevet, odagna sav taj nenasnosan vonj dima i samoće kojim je bio okružen. Pokoravao se svemu, sve zbog tog dečaka. Opet se zagledao u lane, pa prešao pogledom na svog sina, i u jednom trenutku mu se učinilo da nema nikakve razlike između ta dva stvora. To mu se nimalo nije dopadalo. Štaviše, zabrinjavalo ga je. Odmah je počeo da preispituje svoju odluku i znao je da je pogrešio. Zbog tog laneta dečak neće postati snažniji, neće postati lovac. Preterao je. Ali šta je mogao da učini? Zar je mogao da predvidi?

Možda i jeste, ali šta вреди sad o tome razmišljati. Stvar je gotova i treba je držati pod kontrolom.

Iz suprotnog pravca zasvetleli su farovi automobila. Ilija se usredsredio na vožnju. Kada je automobil prošao pored njega, jasno je mogao da vidi izgubljenog muškarca, nesigurnog u vožnju, u put. Bilo je veoma kasno. Tim putem su retko prolazili nepoznati automobili. Bilo je očigledno da je muškarac pogrešio i produžio starim drumom, ka lovačkom domu. Ilija je nastavio da vozi, ali ga je vrlo brzo u retrovizoru zaslepila svetlost farova tog nepoznatog automobila, koji se očigledno okrenuo i vraćao. Mihailo je spavao na zadnjem sedištu. Lane se odvojilo od dečaka, nekoliko puta pogledalo gde bi moglo da